

РЕШЕНИЕ

№ 1780

гр. Русе, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Ив. Балджиева

при участието на секретаря Галя М. Георгиева
като разгледа докладваното от Елена Ив. Балджиева Гражданско дело № 20224520106318 по описа за 2022 година

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл. 262, чл. 221, ал.1, чл. 224, ал.1 и чл. 86 ЗЗД.

Постъпила е искова молба от Т. П. Ц. против „Кондор Бус“ ЕООД, в която се твърди, че между страните е съществувало трудово правоотношение за периода от 10.06.2022г. до 30.09.2022г. за длъжността „продавач-консултант“ с място на работа в гр. Русе, търговски обект – магазин за турски стоки, находящ се зад бл. „Енергетик“, с продължителност на работния процес 5 дни в седмицата, 8 часа на ден, при 8 часа законоустановено работно време и уговорено основно трудово възнаграждение в размер на 710.00лв.

Твърди се, че ищцата е работила на смени съгласно предварително изготвен график с продължителност от по 12 часа в дните от понеделник до събота, и 8 часа в неделя. Работното време на ищцата съвпадало с работното време на търговския обект, в който полагала труд. Твърди, че е отработила определен брой часове по време на трудовото си правоотношение, а съгласно чл. 262, ал. 1 от Кодекса на труда положеният от нея извънреден труд следвало да се заплаща със съответното увеличение в зависимост от това дали е в работен ден, в почивен или на официален празник. Твърди, че е полагала извънреден труд, който не бил заплатен от работодателя. Поради това за нея възникнало правото да прекрати трудовото правоотношение на основание уведомление без предизвестие съгласно чл. 327, ал.1 т.2 КТ. Именно поради неплатените възнаграждения за извънреден труд, които в случая имали постоянен характер, ищцата прекратила трудовото си правоотношение, считано

от 30.09.2022г. и поканила работодателят да заплати дължимото обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ. Работодаателят приел изявлението на ищцата и издал заповед №10/30.09.2022г. в която посочил, че трудовото правоотношение е прекратено на посоченото от ищцата основание, както и че е дължимо обезщетение за 5 дни неизползван платен годишен отпуск в размер на 154,35лв., която сума също не ☐ била заплатена.

Моли се да бъде постановено съдебно решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати сумата от 402,90лв., представляваща сбор на чистата сума за получаване на: дължимо допълнително възнаграждение за труд през почивни дни в размер на 365,46лв. и труд по време на официален празник - 06.09.2022г. в размер на 37,44лв., положени през време на действие на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва върху посочената сума считано от 12.12.2022г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 1900.00лв., представляваща дължимо обезщетение в нетен размер по чл.221, ал.1 КТ, ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане; сумата от 22,00лв., представляващи законната лихва върху претендираното обезщетение по чл. 221, ал.1 КТ от 01.11.2022г. до предявяване на иска – 12.12.2022г.; сумата от 154,35лв., представляваща обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за 5 дни неизползван платен годишен отпуск и сумата от 1.80лв., представляваща законна лихва върху претендираната главница по чл. 224, ал.1 КТ. Моли се да бъдат присъдени в полза на представляващият адвокат разноски по реда на чл.38, ал.2 ЗА.

В срока по чл.131 ГПК ответникът изразява становище за допустимост, но за неоснователност на предявените иски, които оспорва по основание и размер. Твърди, че дори и да съществува задължение на работодателя да заплати положен от ищцата извънреден труд, то незаплащането на същото не е основание за прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като това възнаграждение няма постоянен характер. Работодаателят издал заповед, с която констатирал прекратяване на трудовото правоотношение, тъй като същото било едностранно прекратено от ищцата с изпратеното от волеизявление, независимо, че на са били налице предпоставките за това – дължимото трудово възнаграждение за месец август 2022г. било изплатено своевременно. Оспорва се ищцата да е полагала извънреден труд, за който да се дължи заплащане на възнаграждение. Също така се счита, че незаплащането на извънреден труд за месец септември 2022г. не е настъпило към момента на прекратяване на трудовото правоотношение. Задълженията за незаплатени възнаграждения за месец септември настъпвало едва на 25.10.2022г. Независимо от това се оспорва ищцата да е полагала извънреден труд. Твърди се, че е направено извънсъдебно възражение за прихващане със задължението на работодателя да заплати обезщетение за неизползван отпуск със задължението на ищцата да заплати вреди на работодателя поради това, че не са били налице предпоставки за прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото от нея основание, в размер на срока на

предизвестието каквото изявление било отправено до нея. Оспорва се и претенцията по чл. 86 ЗЗД поради неоснователност на главните искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

По делото няма спор, а и се установява от представените писмени доказателства, че страните по делото са били обвързани в трудово правоотношение, възникнало на 10.06.2022г. и прекратено на основание чл. 327, ал.1 т.2 КТ, след писмено уведомление от страна на ищцата, считано от 30.09.2022г. В уведомлението си ищцата е посочила като основание за прекратяване на трудовото си правоотношение – „неплащане на трудовото ми възнаграждение за месец август в срока, посочен в трудовия договор“.

С трудовия договор между страните е уговорено работно време от 8 часа на ден, 5 дни в седмицата, платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни и срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение от 3 месеца. Основното трудово възнаграждение на ищцата е в размер на 710лв., платимо до 25-то число за предходния месец.

Ответникът е представил заповед №2 от 06.06.2022г., с която е въвел сумирано отчитане на работното време, считано от 07.06.2022г., с период от един месец, в края на който да се извършва преценка за положен извънреден труд, който да се заплаща на работниците в обектите му с увеличение съгласно чл. 262, ал.1 т.4 КТ.

С РКО от 23.09.2022г. е изплатено трудовото възнаграждение ищцата за месец август 2022г.

Свидетелката Б. М. М. установява, че е работила в съседния магазин, находящ се до този в който е работила ищцата. Поради това си пиели кафето всеки ден на пейка пред магазина на ищцата. Имала непосредствени впечатления от работата в магазина за турски стоки, знаела че работи от понеделник до неделя по 12 часа, в неделя не била сигурна дали също е 12 часа. Работело се и на официални празници. Ищцата работела без прекъсване, нямала почивки в рамките на работното време.

Свидетелят Е. Ю., установява, че е син на управителката на ответното дружество и упълномощен от нея да подпомага дейността на дружеството. В тази връзка участвал в организацията и в самата работа на въпросния магазин, в който работела ищцата. Свидетелят участвал при изготвянето на графици на работниците. Работело се два дни и два дни се почивало. Работните дни били по 12 часа, а само в неделя 8 часа, тъй като такова било работното време на магазина. Уточнява, че ищцата не е работела редовна смяна, на 12 часа като продавач-консултант. По време на работа нямали регламентирана почивка, търговският обект не затварял, но се разбрали „като няма хора в магазина да се редуват да почиват“.

По делото е изготвена съдебно-икономическа експертиза, по която е дадено

заключение за времето през което ищцата е полагала труд и е изчислена чистата сума за получаване на претендираното с исковата молба възнаграждение за извънреден труд през почивни дни в периода от 10.06.2022г. – 29.09.2022г. за отработени 156 часа в общ размер на 366.52 лева. И в деня на официалния празник 06.09.2022г. за отработени 12 часа в размер на 37.56 лева.

Вещото лице е изчислило и размера на евентуално дължимото на ищцата обезщетение по чл. 221, ал.1 КТ в размер на 1750.33лв. в нетен размер, а обезщетението по чл. 224, ал.1 КТ в размер на 138,92лв. в нетен размер, съответно изчислени са и дължимите обезщетение за забава върху посочените суми за период от прекратяване на трудовото правоотношение до предявяване на исковата претенция.

Ищцата е изменила размера на претендираните първоначално с исковата молба суми по отделните искове съобразно заключението на вещото лице.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Първият спорен по делото въпрос е кой от възможните начини изчисляване на положените часове труд от ищцата следва да бъде възприет. Действително не се установява по делото работодателят да е връчил (да е запознал) работниците си със заповедта си от 06.06.2022г., с която е въвел сумирано отчитане на работното време. Същевременно няма спор по делото, а и се установява еднозначно от всички събрани доказателства начина по който се е работило в магазина на ответното дружество – по графици, два работни дни следвани от два дни почивка, без прекъсване включително и на официални празници. Очевидно е, че е налице разлика с уговореното работно време и неговото изчисляване в трудовия договор, където не е съобразено с естеството на работата. Поради това напълно логично е да се приеме, че след като почивните дни за работниците не съвпадат с официалните почивни дни (събота, неделя и празниците) и броя на отработените от тях часове не съвпадат по седмици, то единствения справедлив начин (от гледна точка и на двете страни по трудовото правоотношение) за възмездяване на положения труд е при сумираното му изчисляване. Очевидно такава е била волята на работодателя и работниците са били запознати с нея и са приели да работят по този начин, който не съответства на уговореното в трудовия им договор. Поради това липсата на запознаването им със заповедта на работодателя от 06.06.2022г. не е формална пречка за възприемане, че в търговския обект на ответното дружество е било въведено сумирано изчисляване на работното време, още повече, че за работодателят няма и изрично регламентирано задължение да предяви на работниците си заповедта си в този смисъл. Предвид изложеното претенцията за заплащане на допълнително възнаграждение за труд през почивни дни в нетен размер на 366,52лв. следва да се отхвърли изцяло като неоснователна. В конкретния казус е налице извънреден труд, но не в почивни дни, тъй като такъв не би могъл да има при

сумирано изчисляване на работното време, или работа на смени. Искът за заплащане на извънреден труд през официален празничен ден следва да бъде изцяло уважен за сумата в нетен размер от 37,56лв. (за 12 часа), каквото е и становището на ответника изразено в писмената му защита.

На следващо място спорен по делото е въпросът относно това дали с били налице предпоставките за прекратяване на трудовото правоотношение от страна на ищцата на основание чл. 327, ал.1 т. 2 КТ. При даване отговор на този въпрос, съдът съобразява основанието посочено в представеното от нея пред работодателя уведомление, а не изложеното в исковата молба. Поради това само неплащането на трудовото възнаграждение за месец август би могло да представлява основание по чл. 327, ал.1 т.2 КТ за законосъобразно едностранно прекратяване на трудовото правоотношение. Безспорно дължимото трудово възнаграждение на ищцата за месец август е било заплатено в срока - до 25.09.2022г. Единствено съгласно заключението на вещото лице би могло да се приеме, че неплатено за месец август е възнаграждение на ищцата за положен от нея извънреден труд от 15 часа в нетен размер 38,74лв., но в уведомлението си до работодателя е посочила единствено, че не е заплатено „трудовете ми възнаграждение за месец август“, което очевидно не отговаря на истината и поради което няма искова претенция за неговото заплащане. Неплащането на горепосоченото възнаграждение за извънреден труд не би могло да бъде основание за прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото от ищцата основание, не само поради това, че няма постоянен характер по смисъла на чл. 6 и чл. 15 от НСОПЗ (в който смисъл е и посочената практика от процесуалния представител на ответника), а и поради незначителния си размер, установен едва в настоящото производство. Противното разбиране би дало възможност за злоупотреба с право от страна на ищцата. Правото по чл. 327, ал.1 т.2 КТ е предоставено на разположение на работници и служители, по отношение на които работодателят не е изпълнил основното си задължение – да възмезди предоставената от тях работна сила, какъвто очевидно не е случая. След като за ищцата не е възникнало право да прекрати трудовото си правоотношение на посоченото от нея основание – неизплатено трудово възнаграждение за месец август 2022г., то за нея не е възникнало правото да получи обезщетение по чл. 221, ал.1 КТ.

По изложените съображения предявеният иск с правно основание чл. 221, ал.1 КТ за сумата в нетен размер 1750.33лв. следва да се отхвърли като неоснователен.

По предявения иск за обезщетение по чл. 224, ал.1 КТ в размер на 138,92лв. Няма спор по делото, че след прекратяване на трудовото правоотношение между страните, ищцата има право да получи обезщетение за неизползвания от нея платен годишен отпуск от 5 работни дни или сумата от 138,92лв. в нетен размер. Срещу дължимостта на същата ответникът е възразил, поради това, че с направено от него

извънсъдебно изявление е извършил прихващане на това свое задължение с дължими му от ищцата вреди за незаконосъобразно прекратеното от нея трудово правоотношение. Независимо, че не са били налице предпоставки за прекратяване на трудовото правоотношение от страна на ищцата без предизвестие, с достигане на нейното уведомление до работодателя е настъпило това прекратяване. Случаят обаче не е идентичен с прекратено от работник или служител трудово правоотношение без спазване на уговорения между страните срок за предизвестие (в случая три месеца), в която хипотеза действително ищцата би дължала на работодателя обезщетение в размер на три месечни трудови възнаграждения. В конкретния случай, работодателят има право да претендира обезщетяване от ищцата на причинени му вреди. Същите обаче законът не презумира, а подлежат на доказване. Доколкото такива не са установени преди направеното изявление за прихващане (не са въведени и като предмет на настоящото производство), то няма основание да се приеме, че направеното от ответника изявление за прихващане е породило действие и е погасено вземането на ищцата за обезщетение по чл. 224, ал.1 КТ. Поради това исковата претенция за сумата от 138,92лв. следва да бъде уважена изцяло, както и претендираното върху нея обезщетение за забава за периода от един месец след прекратяване на трудовото правоотношение (когато е настъпил и падежа на това задължение) до предявяване на исковата претенция – 12.12.2022г. в размер на 1,62лв.

На основание чл. 78, ал.3 от ГПК ищцата дължи на ответното дружество разноски за адвокатско възнаграждение пропорционално на отхвърлената част от исковите претенции или от претендирани 540.00лв. сумата от 498,46лв.

На основание чл. 78, ал.1 от ГПК ответното дружество дължи на ищцата разноските по изп.дело №1017/2022г. по описа на ЧСИ В.Маринов пропорционално на уважената част от исковите претенции или от претендирани 640.00лв. сумата от 49,23лв.

На основание чл. 38, ал.2 ЗА на процесуалния представител на ищцата адв. К. Х. – за оказана безплатна помощ на ищцата като материално затруднено лице, следва да бъде определено възнаграждение в минималния размер по чл. 7, ал.1 т.7 от Наредба №1/2004г. на ВАС от 400лв.

На основание чл. 78, ал.6 ГПК, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на РС – Русе държавна такса върху уважените искиви претенции в размер на 100лв.

Така мотивиран, районният съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Кондор Бус“ ЕООД , ЕИК201318538, със седалище и адрес на управление гр. Русе, бул. „Липник“ №74, вх.1, ет.3, ап.9, представлявано от Е. Е. О. да заплати на Т. П. Ц. ЕГН ***** със съдебен адрес гр. Р., ул. „Д.“ №.., адв. К. Х. 37,56лв. нетен размер на възнаграждение за работа на официален празник – 06.09.2022г., 138,92лв. нетен размер на обезщетение по чл. 224, ал.1 КТ за 5 работни дни, ведно със законната лихва върху посочените суми считано от 12.12.2022г. до окончателното им изплащане, както и сумата от 1,62лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 01.11.2022г. до 11.12.2022г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Т. П. Ц. ЕГН *****, против „Кондор Бус“ ЕООД , ЕИК201318538 искове за заплащане на сумите: 366,52лв. нетен размер на възнаграждение за труд през почивни дни в периода м. юни – м. септември 2022г., 1750.33лв. нетен размер на обезщетение по чл. 221, ал.1 КТ и 20,42лв. обезщетение за забава за периода от 01.10.2022г. до 11.12.2022г., като неоснователни.

ОСЪЖДА Т. П. Ц. ЕГН ***** със съдебен адрес гр. Р., ул. „Д.“ №.., адв. К. Х. да заплати на „Кондор Бус“ ЕООД, ЕИК 201318538, със седалище и адрес на управление гр. Русе, бул. „Липник“ №74, вх.1, ет.3, ап.9, представлявано от Е. Е. О. сумата от 498,46лв.. разноски за настоящото производство.

ОСЪЖДА „Кондор Бус“ ЕООД, ЕИК 201318538, със седалище и адрес на управление гр. Русе, бул. „Липник“ №74, вх.1, ет.3, ап.9, представлявано от Е. Е. О. да заплати на Т. П. Ц. ЕГН ***** със съдебен адрес гр. Р., ул. „Д.“ №.., адв. К. Х. сумата от 49,23лв. разноски направени по изп.дело № 1017/2022г. по описа на ЧСИ В.Маринов.

ОСЪЖДА „Кондор Бус“ ЕООД , ЕИК201318538, със седалище адрес на управление гр. Русе, бул. „Липник“ №74, вх.1, ет.3, ап.9, представлявано от Е. Е. О. да заплати на основание чл. 38, ал.2 ЗА на адвокат К. Х. от АК – Русе, с адрес гр. Р., ул. „Д.“ №.. сумата от 400лв. адвокатско възнаграждение за настоящото производство.

ОСЪЖДА „Кондор Бус“ ЕООД , ЕИК201318538, със седалище и адрес на управление гр. Русе, бул. „Липник“ №74, вх.1, ет.3, ап.9, представлявано от Е. Е. О. да заплати по сметка на Районен съд – Русе сумата от 100лв. държавна такса по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Русе в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____